

İgi ve ben

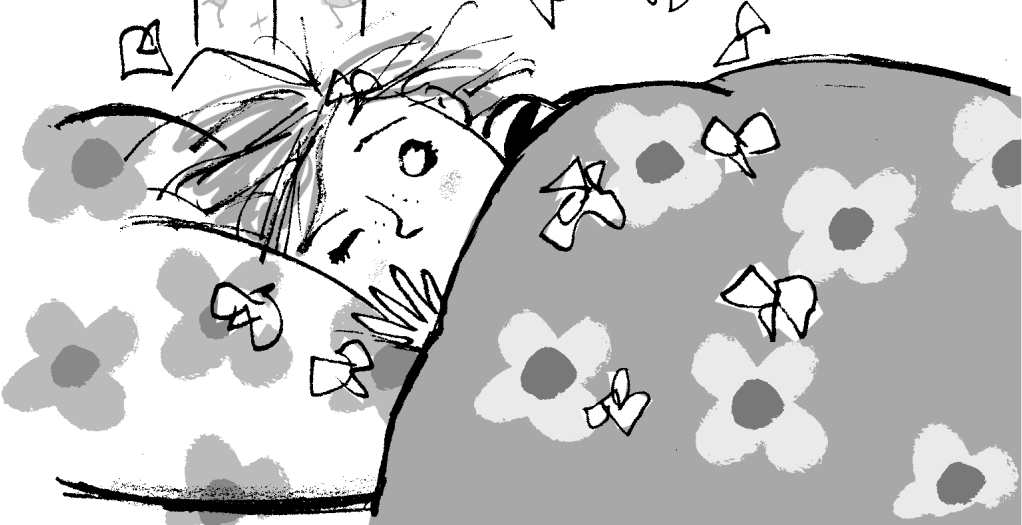
Benim adım Flo ve benim küçük bir kız kardeşim var. Küçük kız kardeşim daha da küçükken ismini değiştirdi. Bir sabah kalktı ve artık kendi ismini kullanmıyordu.

Bu çok kafa karıştırıcıydı.

Yatağında oturmuş, kar taneleri yapıyorduk. Onları yapmak için beni erkenden uyandırmıştı. Kız kardeşim sabahları sık sık, daha ben iyi bir haber almak ya da bir şeyler yapmak için pek

de hazır değilken yatağıma gelirdi. O sabah çarşafın arasında ve yerlerde ufak kâğıt parçacıkları vardı. Beni

öyle uyandırmıştı; onları suratıma atarak. Kız kardeşim makas kullanmayı yeni öğrendi ve bunu çok heyecan verici buldu.

Eski dergilerden kar taneleri yapacaktık, çünkü eğer bir doğum günü, özür dilerim ya da teşekkür kartı yapmak gibi iyi bir nedenimiz yoksa yeni kâğıt kullanmamıza izin verilmiyordu. Kar taneleri iyi bir neden değildi ve bunu kız kardeşime birçok kez söylemiş olsam da yeni kâğıt kullanıyordu, çünkü onların bembeyaz olmalarını istiyordu. Bembeyaz ve üzeri tamamen yazısız.

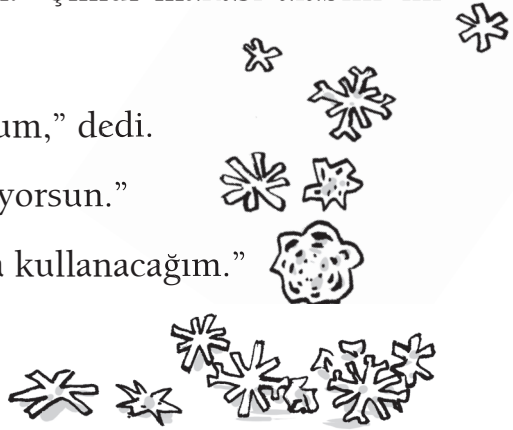
“Benimkine bak,” dedi yirmi yedi numaralı kar tanesini havada tutarken.

“Çok iyi,” dedim. “Şimdi makası alabilir miyim?”

“Onu kullanıyorum,” dedi.

“Hayır, kullanmıyorsun.”

“Bir dakika sonra kullanacağım.”

“Sam,” dedim, çünkü bu kız kardeşimin ismiydi.
“Paylaşmayı öğrenmelisin.”

“Benim adım Sam değil,” dedi.

Bir şey söylemedim, çünkü bunun sadece elindekiyi paylaşmamak için bulduğu rahatsızlık verici bir yol olduğunu düşünmüştüm. Ciddi olduğunu fark etmemiştim. Ve makas için uzun süre beklemem gerekti.

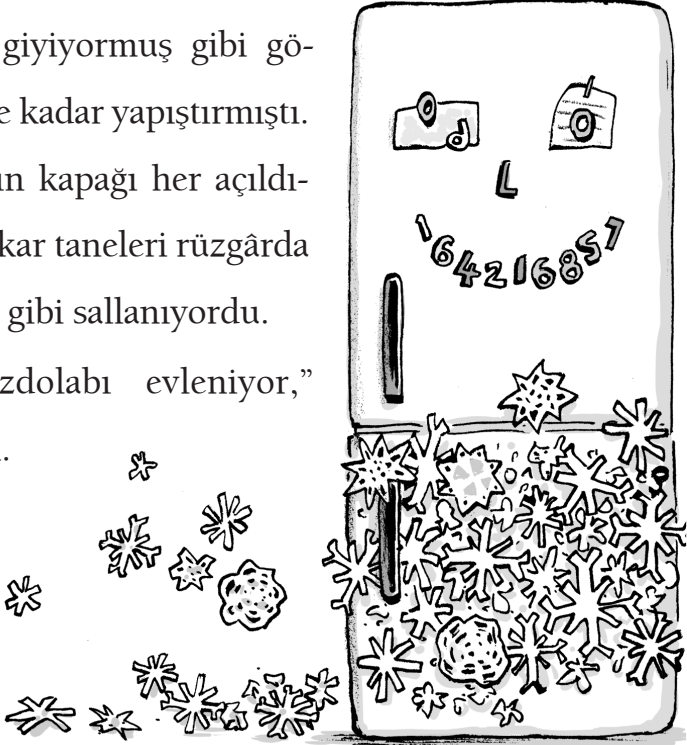
Daha sonra hepimiz pijamalarımızla mutfaktaydık. Okulun tatil olduğu günlerde daima kahvaltımızı pijamalarımızla yaparız, bazen öğlen yemeğini bile öyle yeriz. Annem ve babam sabahları pijamalarıyla komik görünüyorlar, çünkü üstlerindeki her şey buruş buruş oluyor. O sabah annemin saçları dağınık ve kıvrır kıvrır, babamın

başının bir tarafındaki saçlar diğer tarafa göre daha fazla görünüyordu. Ve bize *her zaman* terlik giymemizi söyledikleri halde ikisinin de ayaklarında terlik yoktu.

Kardeşim beyaz kar tanelerini buzdolabının üzerine, buzdolabı sanki gelinlik giyiyormuş gibi görüne kadar yapıştırmıştı. Dolabın kapağı her açıldığında kar taneleri rüzgârda dantel gibi sallanıyordu.

“Buzdolabı evleniyor,” dedim.

Kız kardeşim, “Kiminle? Babamla mı?” dedi ve kendi şakasına deli gibi güldü. Kendi yaptığı şakalara bayılır.

“Sam,” dedi annem. “Kızarmış ekmek mi, kahvaltılık gevrek mi?” Kız kardeşim cevap vermedi.

“Sam,” dedi annem tekrar. “Merhaba? Dünyadan Sam’e sesleniyorum!”

Yine de cevap vermedi. Başını çevirdi ve söyleneni duymuyormuş gibi yaptığı zamanlardaki yüz ifadesini takındı.

“Sam,” dedi annem yeniden. “Kahvaltıda ne istiyorsun?”

Hiçbir şey söylemedi. Çıt yoktu.

“Sammy,” dedi babam kolunu buzdolabına atıp ona bir öpücük verirken. “Annen seninle konuşuyor.”

“Hayır, konuşmuyor,” dedi kardeşim ve sonra babamı işaret ederek güldü. “Bay ve Bayan Buzdolabı.”

“Konuşuyor,” dedi babam. “Onu duydun. Hepimiz duyduk.”

“O benimle konuşmuyor,” dedi kardeşim. “O *Sam* ile konuşuyor.”

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Mutfak çok sessizdi. Su ısıtıcısının fokurtusunu ve kahvaltı gevreğinin tabağıma dökülüşünü duyuyordum. Anneme baktım, annem de babama baktı ve ardından hepimiz kardeşime baktık. Bana hâlâ *Sam* gibi görünüyordu, saçlarını parmağına doluyor ve üzerinde perilerin olduğu pijamalarını giyiyordu.

“*Senin Sam* olduğunu sanmıştık,” dedi annem.

Kız kardeşim arkasına dönüp sanki annem orada biriyle konuşuyormuş gibi sağına soluna baktı. “Kim, ben mi?” dedi. “Kim, BEN Mİ?” Sanki biz dünyadaki en aptal insanlarmışız gibi.

“Evet, sen,” dedi annem.

“Ben Sam değilim,” dedi kardeşim büyük bir ciddiyetle. “Burada o isimde hiç kimse yok.”

Babam masanın altına, kahvaltılık gevrek kutularının içine ve çöp tenekesine bakmaya başladı. “Buralarda bir yerde bir Sam olması gerek,” dedi. “Bir dakika önce buradaydı.” Bunu büyük

bir gösteriye çevirmişti. Koltuk altlarına bakıyor, “Saam, Saaam!” diye bağırarak onun saçlarının arasına hayvanat bahçesindeki bir maymun gibi bakıyordu.

Kız kardeşim kıkırdadı. “O burada değil,” dedi. “Sam burada değil.”

Annem ailemizde daha önce Sam isminde ufak bir kızın olduğunu söyledi. “Eğer biri Sam’i kaybettiyse bundan biraz rahatsız olurum, çünkü ondan bayağı hoşlanmaya başlamıştım,” dedi.

Kız kardeşim omuz silkti. “Onun nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Peki, sen kimsin?” diye sordu babam.

Ve ben de, “Adın ne?” diye sordum.

Bize baktı ve gülümsedi, sanki bunu sormanızın zamanı gelmişti, der gibiydi.